

φος. Ὁ πλέον αὐστηρὸς κριτὴς θὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα του.

— Τί βλέπω; καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀννέτα εἶνε ἐνθουσιασμένη! Αἱ λοιπὸν... ἀφοῦ ἡ πλειοψηφία ἦναι ὑπὲρ τοῦ κυρίου αὐτοῦ... τὸν θαυμάζω κ' ἐγώ. Πῶς ὀνομάζεται;

— Γεώργιος Δήμου.

— Αὐτός; Τὸν γνωρίζω... ὄχι, ἐξ ὀψεως, ἀλλ' ἔτυχε μίᾳ παρενόησις ταχυδρομικῆ καὶ ἠναγκάσθη νὰ μοῦ γραψῇ.

Ἡ Πηνελόπη ἤλπιζε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης... ὅταν ὅμως εἶδε τὴν ἀμέριμον φαιδρότητά του... ἔμεινε παγωμένη... καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἦλθε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι... καὶ ἡ ἀτυχὴς Πηνελόπη ἔκλαιε διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξε πολὺ καλὸς φίλος. — Ἄς ἔμεινεν ἐδῶ, καὶ ἄς μὴ μὲ ἠγάπα, ἔλεγε πάντοτε.

Ἡ Πηνελόπη εἶχεν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην. Ἀπῆτει παρ' αὐτῆς νὰ τοῦ γραψῇ καὶ πάλιν.

«Μπορεῖτε νὰ ξεχάσετε πῶς εἶσθε νέος; ... ἂν μπορεῖτε... γραφετέ μοι... ἐγὼ ἐγγήρασα πλέον...» ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Πηνελόπης.

Εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν ἐρώτησιν, ἀπεκρίθη ὁ καλλιτέχνης μ' ἕνα μεγάλο **Ναί**.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐπίγραμμα τρίτη

Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ θέατρον μικρὰς τινος γειτονικῆς πόλεως· δηλαδὴ λέγω θέατρον, διότι πράγματι ἤκουσα ὅτι ἀκούει τις εὐρισκόμενος ἐντὸς θεάτρου, ἀλλὰ τὸ κτίριον δὲν ἦτο ἡ εὐρύχωρός τις σταῦλος, ὅστις ἐκ τοῦ προχείρου εἶχε μεταβληθῆ εἰς θέατρον· αἱ φάτναι ὑπῆρχον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶχον προστεθῆ εἰς αὐτὰς τόσα ξύλα, ὅσα χρειαζόνται πρὸς κατασκευὴν θεωρείου· πεντάφλοξ λυχνία, διὰ χονδρῶν σχοινίου προσδεδεμένη ἀπὸ μιᾶς τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς καὶ ἄλλαι τινὲς μονόφλογες εἰς τὰ πλάγια τῶν θεωρείων προσηρμοσμέναι, ἀπετέλουσαν τὸν φωτισμόν· κρότος ἰσχυρὸς ροπαλοῦ ἐδήλωσε τὴν ἐναρξιν τῆς παραστάσεως καὶ ὄλων τὰ βλήματα παρασλήθθησαν πρὸς τὴν σκηνὴν. Νέος τις ἠγεμὼν μετὰ τῆς συζύγου του, διερχόμενος τῆς πόλεως, ἐτίμα τὴν παράστασιν καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ πλῆθος ἦτο υπερβολικόν, μόνον δὲ κάτωθεν τῆς μεσοσαίας λυχνίας εἶχε σχηματισθῆ εἰδός τι κρατήρος, καὶ τοῦτο, διότι οὐδεὶς ἐτόλμα

νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ, ἐπειδὴ διηνεκῶς αὐτὴ ἔσταζε. Τίποτε δὲν μοὶ διέφευγε, διότι τόση ζέστη ἔκαμνε, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ἀφήσωσιν ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα τοῦ σταύλου καὶ ἐκεῖθεν εἰσέδουν αἱ ἀκτῖνές μου.

Καὶ ὄχι μόνον ἐμὲ ὠφέλησε τοῦτο, ἀλλὰ μεθ' ὄλας τὰς προσπαθείας τῶν κλητήρων πλῆθους ἀγιοποιιδῶν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπήλαυον ἀνεξόδως τοῦ θεάματος.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὀρχήστραν, διέκρινέ τις τοὺς νεονύμφους ἠγεμόνας ἐπὶ ἀρχαίων ἀνακλίντρων, ἀνέκαθεν προωρισμένων διὰ τὸν δήμαρχον καὶ τὴν σύζυγόν του, οἵτινες ὅμως, κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, ἠναγκάσθησαν σιωπῶντες νὰ καθήσωσι μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν ἐπὶ τῶν χονδρῶν θρανίων· πρᾶγμα, ὅπερ ἠνάγκασε τὰς πλείστας τῶν γραιῶν νὰ ἐνθυμηθῶσι τῆς παλαιᾶς παροιμίας: «τὸ ἕνα γεράκι διώχει τ' ἄλλο». Αὐτά, φίλε μου, καὶ θὰ σοῦ διηγούμην τὴν παράστασιν ὀλόκληρον ἂν δὲν ἤμην τόσοσιν κουρασμένη. Ἴσως αὐριον σοῦ τὴν τελειώσω.

*
* *

Ἐπίγραμμα τετάρτη

Ἐδῶ πλησίον, εἰς τὸν γειτονικόν σου δρόμον, ὅστις εἶνε τόσοσιν στενός, ὥστε ἐπὶ ὀλίγα μόλις λεπτὰ μένουσιν ἐντὸς αὐτοῦ αἱ ἀκτῖνές μου, χθὲς πολὺ μὲ ἀπνησχόλησε μίᾳ γυνή, ἣν διαρκῶς παρετήρουν· πρὸ δεκαεξέτων ἦτο παιδίον· τὴν ἐνθυμούμαι παίζουσαν ἔξωθεν τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας εἰς μίαν τῶν ὠραιότερων τοποθεσιῶν τῶν περιχώρων. Αἱ τριανταφυλλεῖαι εἶχον μαρνανθῆ, ποῦ καὶ ποῦ δὲ ἐφαίνετο κανὲν τριαντάφυλλον ἐπὶ τῶν γυμνῶν σχεδὸν κλώνων τῶν· εἰς ἐμὲ ὅμως ἐφαίνετο τὸ κοράσιον πολὺ ὠραιότερον καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα· ἐκάθητο πλησίον τῆς θύρας τῆς οἰκίας καὶ ἔπαιζε μετὴν κούκλαν τῆς δέκα ἔτη μετὰ ταῦτα πάλιν τὴν συνήνητησιν ἀλλ' ὅποια διαφορά! αἱ ἀκτῖνές μου, εἰσδύουσαι διὰ τῶν πεφωτισμένων παραθύρων ἐντὸς λαμπρᾶς αἰθούσης χοροῦ, μετὰ κόπου ἀνεγνώρισαν τὴν περιλημμένην των, ἥτις ἦτο ἡδὴ ἡ πολυθέληττος καὶ ἀπαστραπτούσα ἐν καλλονῇ νόμφη πλουσίου ἐμπόρου· πολὺ νύχαιριστήθη διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ταύτης καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐρίλησε εἰς τὸ μέτωπον τῆ νύχθη ἐκ μέσης καρδίας.

Σήμερον ὅμως εἶδον τὴν τελευταίαν πράξιν συνήθους κοινωνικῆς τραγωδίας.

Ὡς σοὶ προεῖπον, ἐντὸς τοῦ πλησίον στενοῦ δρόμου τὴν εἶδον ἐτοιμοθάνατον ἐντὸς πτωχοῦ δωματίου· ὁ σκληρὸς ἰδιοκτῆτης, μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ὑποφέρῃ πλέον, διότι δὲν ἐπλήρωσε, ἐσηκώθη ὀρηκτικῶς καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐπέπληξε.

— Σῆκω, τῆς λέγει, αἱ μακαρέναι παρειαὶ σου καὶ ἡ αἰωνία σου βῆξ μοῦ διώχουν τὸν κόσμον· στολίσου καὶ κέρδισε χρήματα ἢ δ' ἄλλως θὰ σὲ ρίψω στὸν δρόμο, γλήγωρα, σῆκω σοῦ λέγω.

— Ἐλεος, τοῦ ἀπήνησε μὲ φωνὴν μό-

λις ἀκουομένην, ἔλεος, διότι ἀποθνήσκω! ἄφες με νὰ ἡσυχάσω.

Ὁ σκληρὸς ὅμως καὶ ἀκαρδὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος δὲν ἐκάμθη, τὴν ἔσυρε τῆς κλίνης, ἐψιμμουθίωσε τὰς παρειὰς τῆς, τῆς ἔθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ καθήσας αὐτὴν παρὰ τὸ πεφωτισμένον παράθυρον, ἀπῆλθε.

Νέφος τι μοῦ ἀπέκρυψε πρὸς στιγμὴν τὴν εἰκόνα· ἐπανελθοῦσαι δὲ αἱ ἀκτῖνές μου ἀνεκάλυψαν τὸ ὄχρον τῆς πτώμα παρὰ τὸν ἐσβεσμένον λαμπτήρα!

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Καν Ἰωαννίδου καὶ κ. Τ. Ἀργυροπούλου, Μιχ. Μελλᾶν, Καν Βούκραν, Δ. Ἀλεξάνδρου, Αν. Γ. Ζωϊόπουλου. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐληφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — Κυρίαν Κατίναν Θ. Καρανικολοῦ. Ἐνεγράφητε. Ἀπεστάλαξαν δὲ τὰ φύλλα ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου. — Ἰωάννην Σ. Γαλάτην. Ἐνεγράφημεν τὴν δεσποινίδα Ἰ. Π. Γ. εἰς «Saison». Ἀπόδειξιν ἀπεστείλαμεν. — Κυρίαν Ἰωάνναν. Πάτρας. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Ἐυχαριστοῦμεν ἡμᾶς διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» θερμὴν ἐνέργειάν σας. — κ. Ἐμ. Βεκιερίλλην. Ἐνεγράφη ἡ κ. Ἰουλίᾳ Σ. Πετροπούλου, ἀπεστάλαξαν δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Φύλλα ἡμῶν ἀπεστάλαξαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Εἰς τὸ ἔξῃ; θὰ λαμβάνετε τὰ φύλλα σας τὴν αὐτὴν ἡμέραν. — κ. Ἐμ. Α. Μαρινάκη. Φύλλα ἀπεστάλαξαν. Διευθύνσις σας διωρθώθη. — κυρίαν Ἀεροδίτην Α. Στεργίδου. Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἐπαναβέλομεν ἡμᾶς μετὰ τῶν συνδρομητῶν μας. Φύλλα ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου ἀπεστάλαξαν, δυνάμεθα δὲ νὰ πέψωμεν καὶ τὰ ἐλλείποντα, ἅτινα δὲν ἐλάβετε ὡς ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀπουσίας σας. — κ. Μαρτῖνον Ι. Μονόπολιν. Ἐλήφθησαν Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Γεωργιάδην. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἀπορούμεν, τῇ ἀληθείᾳ, τί νὰ ὑποθέσωμεν. Ἐν τούτοις ἀπεστάλαξαν τὰ τελευταῖα μετ' ἐπιστολῆς. Περιμένομεν ἀπάντησιν σας. — κ. Στέφανον Ν. Κωνσταντινίδην καὶ Σωτήριον Δεσσύλλαν. Δὲν εἶνε, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, αἱ καθυστερήσεις πάντοτε λάθῃ τῆς διεκπεραιώσεως. — κ. Ν. Κοκῶνην. Τί νὰ γείνη; Ὁ ἀπομείνομεν! Διωρθώθη τὸ λάθος.

Εἰδοποιούμεν τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν, ὅτινις καθυστεροῦσιν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ὅτι ὀριστικῶς διακόπτομεν εἰς πάντα τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Μαρτίου, ἂν δὲν σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἕνα καὶ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποπέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δι' ἕκαστην δημοσίευσιν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΑΚΤΑΙΩΝ Ο ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ ἢ Η ΑΦΕΛΗΣ ΣΥΖΥΓΙΟΣ, κωμῆδια μονόπρακτος **Καίσαρος Βιταλιάνη** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ **Γεωργίου Κ. Σφήκα**. Ἐν Ζακύνθῳ 1890.
 Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΝ Τῷ ΕΛΛΗΝΙΚῷ ΘΕΑΤΡῳ ὑπὸ **Leviathan-Belphégor**. Ἀθήναι 1890.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.